

Η ΔΙΔΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Β'

ΑΡΙΘ. 27.

Συνδρομή προπληρωτά,
διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους κατὰ
ἐπιμήνιαν Σελ. 2.
Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ. Γρ. 20.

Τιμὴ καταχώρισεως, ἡ γραμ-
μὴ δὲ παλαιὸς 2.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
εἰς τὸ ὑπογραφεῖον ΚΕ-
ΦΑΛΛΑΔΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
τὸν ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς
« Δ Ι Δ Ο Λ Α Π Ο Θ Η Κ Η Σ »

Κεφαλληνία 16 Φεβρουαρίου 1861.

ΑΣΠΑΣΜΟΙ.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ ἐν πρώτοις ἀδελφικὸς καὶ ἐγκάρδιος ἀσπασμὸς πρὸς ἅπαντας ἀδιακρίτως τοὺς συμπολίτας μας, τοὺς ὁποίους, τρίμηνος ἐκ τῆς πατρίδος ἀπουσία μᾶς κατέστησεν ἐπιθυμητοῦς, ὅσον οὐδ' ἐκεῖνοι νὰ φαντασθῶσι δύνανται οὐδ' ἡμεῖς αὐτοὶ νὰ ἐκφράσωμεν—Ἀσπαζόμεθα ὅσους τῶν Συνδρομητῶν ἐξακαλουθοῦσι τρέφοντες τὰ αἰσθήματα δι' ὧν ἄχρι τῆς χθες καὶ πρώην τὰς προσπαθείας μας ἐτίμησαν, καὶ εἰς τὸ ἔργον μας φιλοφρόνως μᾶς ἐνεθάρρουν—Ἀσπαζόμεθα τὰ κράσπεδα τῶν κρινολίνων τῶν φιλομούσων καὶ νοσημόνων Συνδρομητριῶν, ὅσαι ἀνώτεροι τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ φύλλου των, ἔνευσον εὐμενῶς καὶ ἐμειδίασαν ἄχρως ὄρασις τὰς ἀθῶας μας φλυαρίας Ἀσπαζόμεθα ὅλους ἐν γένει τοὺς φίλους συναδέλφους μας, ἰδίως δὲ τοὺς ἐντοπίους, ὅσοι θαρραλέως ἐσφιγξαν τὸν κάλαμον τὸν ὁποῖον περιστάσεις ὄλως εἰδικαὶ καὶ ἀπρονόητοι μᾶς ἠνάγκαζον πρὸς στιγμὴν ν' ἀποθέσωμεν. — Ὁμολογοῦμεν χάριτας εἰς τὸν ἐντιμον Συντάκτην τοῦ Λύχνου, ὅστις εὐπροσηγῶρως ἐδέχθη μέχρι τινος τὴν ἐκδοσὶν τῆς « Δ Ι Δ Ο Λ Α Π Ο Θ Η Κ Η Σ Μ Α Σ ». — Ἀντασπαζόμεθα τῶν καὶ μετ' ἰδιωκτῆρας σπεύσας τὸν φίλον Φεγγίτην, ὅστις οὐδὲν παρημέλησε ὅπως διασκεδάξῃ καὶ διατρέξῃ τὸν εὐνομιαν, μετὰ τὴν φιλόκαλάν του ἀρεθίδα, τῶν Συνδρομητῶν μας.

Ἀντασπαζόμεθα ἐνώπιον τοῦ Κρινοῦ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καθηκόντων μας εὐελπιζόμεθα ὅτι καὶ οἱ φίλοι Συνδρομηταὶ δὲν θέλουσι παρίδει τὴν ἐκπληρωσὶν τῶν εἰδικῶν των. Παραίνουμεν ἤδη τ' ὀχληρὸν τῆς εἰσχωγῆς, ταῦτας ὑπενηθίζοντες ὅτι ὁ παρὼν εἶνε ὁ 2.ος τῆς νέας ἐξα-

μήνου ἀριθμὸς τὸν ὁποῖον θέλομεν πέμψει ἀδιακρίτως εἰς πολλοὺς συμπολίτας μας, πλὴν δὲν θέλομεν θεωρεῖ τακτικῶς Συνδρομητῆς εἰμὴ μόνον καὶ μόνον ὅσους ἐντὸς τῆς ἡμέρας τῆς ἐπίδοσεως δὲν μᾶς τὸν ἐπιστρέψουσιν.

ΣΥΜΦΕΡΕΙ ΕἰΣ ΤΗΝ ΔΙΔΟΛΑΠΟΘΗΚΗΝ ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ «ΚΑΤΟΥ Η ΠΛΑΝΗ;»

Τοῦτο εἶναι ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ζητήματα ὅπου γὰρ νὰ λυθῶν δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζονται οὔτε πάρα πολὺ ἐπιπολαιῶς ἀλλ' οὔτε καὶ πάρα πολὺ βαθειά. Ἡ πλάνη ἐστάθη, εἶναι καὶ θὰ ὑπάρχει παντοῦ ὅπου εἶναι ἄνθρωποι καὶ ἄς θυμόμαστε ὅπως καὶ ἡ γῆς ποῦ κατοικοῦμε ὀνομάζεται π λ α ν ῆ τ η ς — ἡ ζωὴ μας τί ἄλλο εἶνε παρὰ μία ἀκατάπαυστη πλάνη; τὰ πάθη μας, ἡ ἐπιθυμίας ἢ διασκεδάσεις ἢ πίκραις, ἢ εὐτυχίας τὰ βασανὰ εἶναι ἄλλο παρὰ πλάναις, παιγνίδια καὶ ξεπλανήματα μεγάλων παιδιῶν; . . . Νὰ πολεμοῦμε τὴν πλάνη εἶνε νὰ πολεμοῦμε τὸν ἑαυτὸ μας. Μὲ τὸ νὰ ἐξετάζομε καὶ νὰ ἀναλύομε παρὰ πολὺ ἀπὸ κοντὰ τὴ ζωὴ μας καὶ τὸ εἶναι μας γὰρ νὰ βροῦκομε τὴν quintessenza μας, κάνομε σὰν τὰ παιδιὰ ποῦ γυρίζουσι καὶ ξαναγυρίζουσι τὰ παιγνίδια του γὰρ νὰ εἰδοῦν πῶς εἶνε σχηματισμένα, δόστου δόστου τὰ παιγνίδια τ' ἀκινούνται στὰ χεῖρας τους κί' ἀμὰ κλαῖνε καὶ ἀπροσπῶνται! — Ὁ Χριστὸς εἶπε « Μα χαριστοὶ οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι ὅτι αὐτῶν ἐστίαι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, » δὲν ἤθελε ὁμοῦς νὰ τῆ μετὰ τοῦτο ὅπως στὸν Παράδεισον δὲν παίνομε παρὰ οἱ ἀλαλοὶ, ὅχι βέβαιον, ἀλλὰ ὅπως ὑπάρχουσι κατὰ ὅρια ἀπὸ τὰ ὅποια, θέλομεν ὁ νοῦς μας νὰ ἀπομακρυνθῆ ἐχάθηκε . . . φερμακεσεῖς ὅ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΓΙΟΥΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

λη μας τῆ ζωῆ... φαρμακεύει ὅσους μπορέσει νὰ συ-
νεπάρη... καὶ βουλιάζει γιὰ πάντα εἰς τὴν Κόλασι τοῦ
σκεπτισμοῦ! γιὰ τοῦτο λοιπὸν σὲ τοῦτον τὸν Κόσμο
σὲ τούτη τῆ μικρῇ μας κοινωνίᾳ πᾶλλο δὲν εἶνε παρὰ μία
θεατρικὴ σκηνή, ὅπου ὅλοι μας κάτι παριστάνουμε, ἃ θέ-
λουμε νόμαστε μακάριοι, πρέπει νὰ πέρνουμε μὲ εὐγνω-
μοσύνη τὸ μέρος τῆς κωμωδίας μας, νὰν τὸ ἐχτελούμε
ὅσον ἔμπορουμε καλλίτερα, νὰ χειροκροτοῦμε ὅσον δυ-
νατώτερα μποροῦμε τοὺς συνυποκριτὰς μας, κ' ἔτσι
καίμετες, καὶ ὑπόληψι ἔμπορουμε νὰ ἐπιτύχουμε, καὶ χει-
ροκροτισμοὺς ν' ἀπολαύσουμε!...

Ἄς υποθέσουμε γιὰ μία στιγμὴ πῶς ἡ Κυβερνήσις μας,
(γιὰ ν' ἀρχινήσουμε ἀπὸθε βρομαίει τὸ ψάρι) ἄς υποθέ-
σουμε πῶς ἐπαρδεχότουνε καικείνη τὸ σύστημα κ ἄ-
του ἢ πλάνη, κάτου ἢ προσποίησι,
ὄξου ἢ μαρμποῦτα τότε εἰς τὰς ἐκλογὰς λ. χ.
θέλοντας νὰ προσκαλέσῃ τοὺς ἐκλογεῖς νὰ ἐξασκήσουνε
τὸ πολῦτιμο, τὸ ἱερό, τὸ ἀπαρραβίαςο
(!:) δικαίωμα τῆς ψήφου, ἤθελε βέβαια τοὺς τοιχοκολλή-
σει μία τέτοια δηλοποίησι;

Ζωντόβολα!...

«Ἐπειδὴ ἀπεφάσισα νὰ χαρίσω, ἀπὸ τὸ δημόσιο ταμεῖο,
εἰς τὸν δεῖνα ἢ εἰς τὸν δεῖνα 100, 200, 1000 τάλλη-
ρα γιὰ ἐκδούλευσαι παλαιαῖς, νέαις καὶ ἐρχόμεναις ἢ
καὶ γιὰ ἄλλα δίκχη ὅπου δὲν καταδέχουμε νὰ σᾶς
φανερῶσω, προστάξετε μόνον καὶ μόνον γιὰ τὰ μαῦρα
μάτια νὰ ἔλθετε νὰ ρίξετε τὰ βολίμια σας.... κτλ.»

Ἄν κανένας ἄλλος πάλε ἐπαγγελματικὸς ἤθελε νὰ
πιτύχῃ ἀπὸ μᾶς κανένα εὐχαριστήριο... δηλ. νὰ βιά-
σῃ τὸν τόπο νὰ πῆ ἐκεῖνὸ πού δὲν αἰσθάνεται, κατὰ τὸ
σύστημα τοῦ κάτου ἢ πλάνη ἤθελε κάμει ἀ-
πάνου κάτου τὴν ἀκόλουθη ὁμιλία:

«Μπορεῖ νὰ μὲ στοχάζεστε ὅσο θέλετε γαῖδούρι δὲν σᾶς
τὸ ἐναντιόνομαι, μὰ ἤρτε καιμένα ἢ φορὰ μου νὰ σᾶς κα-
βαλικέψω καὶ πρέπει νὰ μὲ υποφέρετε. — Ἔχετε πα-
ράπανα ἐναντίο μου, τὸ ξέρω καὶ μοῦ εἶνε ὅλος δι' ὅλου
ἀδιάφορον...ἔχεινο ὅπου θέλω ἀπὸ σᾶς εἶνε ἓνα πιστοποιη-
τικὸ εἶνε πράμμα ὅπου δὲν τὸ κρατεῖ κανεὶς οὔτε μίανου
δούλου...δὲν πιστεύω, λοιπὸν πῶς θὰ μοῦ τ' ἀρνηθῆτε ἐμέ-
νανε! — Ἄ δυσκολεύεστε νὰ μοῦ κάμει τὸν πανηγυρικὸ,
ἔγνοια σας τότε κάνω μονάχος μου καὶ σεῖς ὑπογράφετε
παρὰ καλῆς τοῖ.» Κατὰ τὸ ἴδιο σύστημα κάμπολλα
ἀπὸ τὰ κωνὰ προσκλητήρια ἤθελε μίνομαι ὡς ἐμπίστα
κατὰ τὸν ἀκόλουθον τύπο:

Κυρ. δεῖνα.

«Νὰ σκάσω ἂν ἤξεύρω ποῶς εἶσαι ἢ πούθενε γενοκρα-

τίεσαι, νὰ σκάσω ἂν ἔχω καμμιανὴς λογιῆς ὄρεξι νὰ
κάμω τὴ γνωριμίᾳ σου, μ' ἀδιάφορο, ἂν θέλῃς ν' ἄρτης
σπῆτι μου, ἔλα ἂ δὲ θέλῃς, ἔρτης μὴν ἔρτης, δὲ δίνω ἔ-
ναν παρὰ, σὲ προσκάλεσα γιὰτὶ μὸλλεῖτε ἴσια ἴσια ἓνα
μηδενικὸ σὸν ἀριθμὸ τῶν καλασμένονέμου κι' ὄχι γι' ἄλ-
λο, σοῦ λῆω ὁμως ὅπως ἂν ἔρτης θὰ θαρακαεῖ ἡ κοιλιὰ-
σου κόψιμο.»

Ἐμπορούσαμε νὰ φέρουμε ἄπειρα παραδείγματα εἰς
τὰ ὅποια νὰ φαίνονται οἱ στοχασμοὶ καὶ ἡ πράξις
καθενὸς καθαροῦ καὶ ἐξίσκετος... μὰ ψυχοπονῶμασε τὸν
ἀγνωστὴ ὅπου βέβαια σὰν κοινωνικὸς ἄνθρωπος δὲν
μπορεῖ παρὰ νὰ τρομάξῃ καὶ νὰ συγαθῇ μία τέτοια εἰ-
λικρινεῖα! καὶ ὁμως τέτοια ἀποτελέσματα ἤθελε μᾶς
φέρει τὸ κάτου ἢ πλάνη ὅπου θέλουνε νὰ μᾶς
ψάλουνε οἱ Ἀριστάρχαι τῆς ἐποχῆς μας! Κα-
λοὶ ἄνθρωποι τί σᾶς ἐκάμαμε καὶ θέλετε νὰ μᾶς ξυπνή-
σετε ἀπόναν ὕπνο πού μᾶς εὐφραίνει... ἀπόναν ὄνειρο
πού μᾶς ξεπλανάει;...

Κάτου ἢ πλάνη φωνάζετε, μὰ δὲν ἀνανογιέ-
σθε πῶς ἡ πτώσι καὶ ἡ ἔλλειψη τῆς πλάνης, ἂν ποτε
ἤθελε πραγματοποιηθῇ ἤθελε σᾶς γκρεμήσει πρώτους
πρώτους, καθὼς καὶ ἡ τελεία παῦσις τῶν ἀσθενεῶν (ἂν
ἤθελε εἶνε ποτὲ δυνατὴ) ἤθελε ἀφανίσει ὅλους τοὺς
ἰατροὺς, ἢ ἔχετε τὴν ἡρωικὴ ἀπόφασιν τοῦ Σαμφῶν νὰ
ταφῆτε μὲ τοὺς ἐχθροὺς σας;... Σᾶς ἐκτιμοῦμε πολὺ,
καὶ σᾶς θαυμάζουμε ἀκόμα περισσότερο, μὰ συγχωρέστε
μας γιὰ τὸ Θεῖο νὰ μὴ σᾶς μιμηθοῦμε... Ἐμεῖς θέλομε
νὰ παραστήσουμε πιστὰ τὸ μέρος μας, νὰ ξεπλανᾶμε καὶ
νὰ ξεπλανόμεθα γιὰτὶ ἔτσι τὸ θέλει [ἢ φύσι μας, ἔτσι
τὸ θέλει ἡ τύχη μας, ἔτσι τὸ θέλει ἡ νέα μας ἐποχὴ.

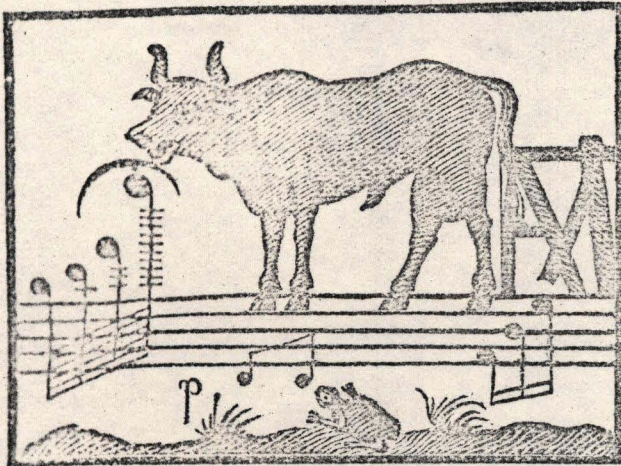
ὄντες ἤμουνα στὴ Βλαχιά ἔκαμα τὴν ἀκόλουθη πα-
ρατήρησι: Ἐπήνεες εἰς ἓνα ἀρχεῖο γιὰ κάμμια σου δου-
λειὰ: ἂν ἐφόριες καπέλλο ψηλὸ σὲ ἐξεμπερδεύανε τὸ
γληγορώτερο ἂν ἐφόριες τίποτες ἄλλο σὲ ἐκρατούσανε
τρεῖς ὄραις καὶ ἄς ἐφώναζες ὅσο ἤθελες. Μὰ ἐτούτο
ἐστοχαζόμενονα πῶς ἦτανε συνήθειο βλάχικο, διότι δὲν
ἤξερα ὅτι καὶ στὸ Τσιροῖγο ἔχουνε τὰ ἴδια συνήθεια. Σή-
μερα ὁμως ὅπου ἔλαβα τὴν τιμὴ νὰ πάω στὸ Τελω-
νεῖο καὶ νὰ ἰδῶ στὰ μούτρα τὸν Συναχτῆ Κ. Δαρμίρα ἔ-
μαθα πῶς δὲν εἶναι μοναχὰ οἱ Βλάχοι, Βλάχοι.

Τὴ μικρῇ ἐτούτῃ παρατήρησι τήνε δημοσεύω γιὰ νὰ
τὸ μάθουνε οἱ συμπολίτες μου, καὶ ὄντες θὰ πένουνε τὸ
Τελωνεῖο νὰ βᾶγουνε ἓνα σαθελουβαρέλο στὸ κεφάλι τους
ἂ θέλουνε νὰ μὴ ἀκούσουνε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κ. Δαρ-
μίρα ὅτι ἀκούσα ἐγώ.

ΠΑΝΑΓ. ΠΑΝΑΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ Ο ΚΕΦΑΛΟΣ.

A una bestia tanto fatta!
 A una Vacca si marziale..
 Rana mia se' più che matta,
 Se pretendi farti eguale!!

Silenti per lunga stagione e già sepolti nel l' obbligo di questo benemerito pubblico, Oh! com' è per noi dolce lo risvegliarci a mezzo carnevale, trasportati come per opera d' un genio benefico nel nostro Buccafalo, che trala veglia e il sonno stentiamo non poco a riconoscere! .... Ma è dunque propriamente vero? .... Siamo svegli... non siamo già lo zimbello d' un sogno d' oro? ... Abbiamo un coro di donne finalmente, e di che care donnine! .... C' è un contrabasso doppio, e che contrabasso! Non più clarini del paese? ... Forse perchè fra noi non si trovano che suonatori di flauto... Il clarino non è poi il nostro forte—Il secondo Basso del paese?!!... Ma dunque il demone delle belle arti (durante la nostra breve assenza) ha piantato fra noi il trono del suo dominio.... Fra non molto da Cefalonia, dal suolo classico della nostra alma patria spunteranno Bassi, Tenori e Prime Donne, a guisa di ravanelli! ... e perchè no? Se quel buon diavolo di Cadmo, nostro illustre antenato, poté, in questa stessa feconda terra, seminar denti di drago e racorvi uomini belli ed armati, perchè dico io, noi altri sui degni discendenti non potremmo, fatti impressarij, piantar carotte e sottrarre virtuosi? «Μηδὲν ἄγαν» disse un nostro padre, e quest' è appunto il motto caratteristico della nostra epoca di progressi e di miracoli!! — Ma... che mai vedo! non è già un sogno, un'illusione;... una larva? no; è dessa, la Marziali, la diva Marziali fra noi... Ma questa SS. Impressarij la è una sorpresa a cui non ci aspettavamo nè punto nè poco.... Ma voi volete shalordirci.... volete

impazzirci, volete farci morire di delirium-tremens artistico-acustico? .....

Salve o veneranda matrona! Salve o tu che abbenchè curva sotto il peso di tanti allori, che l' uno più prisco dell' altro a gara ti freggiano la bella ed ampia fronte, fronte su cui in caratteri indelebili, vergati dalla mano del tempo, sta scritta tutt' un' istoria di gesta e trionfi, salve, che non isdegnasti di calcar le scene umili del nostro Teatrino!... Dunque la sorte del Buccafalo è ormai pronunciata; non più beltà inesperte, non più gioventù esordienti; dorinanzi avremo il merito, il merito scemo di qualsivoglia fragilità, un merito massiccio, robusto, stagionato.... insomma il merito intrinseco, che a vero dire è il vero merito. Dorinanzi non più virtuosette reclute, no; vogliamo avere virtù veterane!!... Impressarij presenti e futuri, non temete di nulla; in Grecia nostra si sa ammirare, apprezzare e celebrare il solo merito, senza badare alle forme esteriori ed accidentali, che per lo più l' avvillapiano; daltronde il nostro gusto per le rarità ed antichità d' ogni genere ha forse bisogno d' essere qui rammentato? popolo classico ed entusiasta ci sentiamo naturalmente inclinati per il classico e per tuttociò che porta scolpito in fronte il suggello illustratore del tempo; ed ecco perchè la diva Marziali conta a centinaia i suoi ammiratori, e per lo più fra gli ottimisti ed aristocrati d' età grigia, che furono e saran sempre i veri partitanti del buono e dell' antico!!... Qual vanto per noi concittadini magnanimi, nel poter conscienciosamente proclamare, non più Teatro, ma Museo, non più prima donna, ma reliquia ambulante; non più pubblico ignorante e leggero, ma scelta assemblea di dotti antiquarij!... La Sternini. — La bella, la graziosa, la giovane e vispa Sternini è posta là non per altro che per far spiccare e vieppiù risaltare i meriti majuscoli della diva Marziali. L' impresa da vera filosofessa ha voluto porci sott' occhio un contrasto continuo, un antitesi vivente, un soggetto di paragone!... Daltronde sbalorditi, stupefatti, esterefatti ed estenuati dal mostruosissimo merito della prima, possiamo almen un tantin riposarci sulla bella e grata mediocrità dell' altra; la è una modesta viola trovata per caso accanto d' un magnifico girasole — una sflogoreggiante pietruzza legata per capriccio con un raro e ammè o! La Marziali impone; è la testa di Medusa, cui non è dato fissare senza pericolo di una subitanea petrificazione; la Sternini è una Sirona, che per non lesser oratelli incanto dobbiamo ammirare e orecchie turate. Povera Sternini! nel volerti talvolta arrampicare su per le note d' oltra-rigo, patria felice della diva Marziali, mi sembri la rana che vuol

αυγαλιάρη alla vacca ! ! . . . Confortati però amabile Sternini ; sei bella, sei giovane, col tempo e colla perseveranza tu pure arriverai alla perfezione della diva Marziali ; acquisterai tu pure la voce, l'arte, l'azione della tua maestra ; Tu pure potrai un giorno presuntuosamente dire, com'ella fa :

«το mi specchio un certo orgoglio etce» ma per tutto questo ci vogliono, come sai, dei gran begli anni, e bisogna pazientare ! Allora non sarai più una fresca ed olezzante rosa, cionondimeno sarai sempre una matura mammola ; che fare ? Omnia tempus habet.

Ricevete ciononpertanto entrambe o donne predestinate e fatali, ricevute le nostre più cordiali felicitazioni, noi, nell'imparzialità nostra salutiamo la maestra, ammiriamo ed applaudiamo la scolara e riponiamo si per l'una che per l'altra ogni nostra fidanza nella benefica ed onnipossente influenza del primo dió de' nostri avi, il buon vecchio Saturno.

Απόσπασμα ανέκδοτου Τραγωδίας,

« Η ΓΥΝΑΙΚΟΜΑΛΑΚΟΦΟΜΑΧΙΑ »

— Τελευταίοι λόγοι του Μαλακοφίου προς τὰς

Παρισιανάς. (α)

Παρισιανάς ἀχάρισταις ! γιατί να μ' ἐγδυθῆτε ; . .
Χωρίς αἰτία κι' ἀφορμὴ γιατί να μ' ἀρνηθῆτε ; . .
Ἐτούτη εἶν' ἡ ἀνταμοιβὴ σὲ τόσαις βεργεσιαῖς
Ὅπ' ἀπὸ μὲν ἐλάβετε ἀναισθηταῖς καρδίαις ; . . .
Σὺς ἔκαμα φανούσιμαι, παχειαῖς, ψηλαῖς . . γρομάταις . .
κι' εἰς μὲν τὸ πληρώσετε σὺν τραιτοῦραις γάταις ! . .
Μὴ ἔγνοια σας μονάχαι σας τὸ κρίμα μογδικέστε,
Κιττάξτε τὸν καθρέφτη σας, ἀ' σὺς βαστάει, καὶ γδέστε ! . .
Ὅσαι κοντούλαι εἴσατε, τώρα χωρίς ἐμένα
Ὅ ! πὺς ἐκαταντήσετε . . ἀσχηὰ ξεφουσκομένα !!
Ὅσαι εἰς τ' ἀναστήματα κινεῖσθε τὰ ψηλά
Ἐμείνετε φουρνίζουλα . . λιανὰ . . τρομαχτικά ! . .
Σὺς κλαῖω ἀγαμνοῦλαι μου ὁποῦστε γενομένηαι
Σα λὺνη μονοκαύκαλοι, λυχνές, ξεγκοφιασμένααι ! . .
Μελίσσια ὅσα θέλετε μ'πορεῖ νὰ φορτοθῆτε
Τὸ ἐλαφρό μου φουσκομα ποῦ θὰν τὸ ματαβρῆτε ; . .

Πόσαι φοραῖς ἐσκίεπασα τὸ μαῦρο τὴν τιμὴ σας . .
Πόσαι φοραῖς ἐγλύτρωσα κι' αὐτὴ τὴν ὑπαρξή σας ! . .
ὄντες ἀπελιπύσαστε κ' ἐπέφετε στὴ Σένα
Ζητώντας πρὶὸ θάνατο καὶ μνημ' ἀνταμομένα,
Πέτε μου ποῖος σὰς ἔκανε νὰ πλέτε φουσκομένααι
Ἀπάνου ἀπὸ τὰ κύματ' ὅσ' ἄν Πέτροι ! . . ξεγκοφιασμένααι ;
Καὶ μέναν' ἀρνηθῆκατε καὶ μὲ κα ταφρονῆτε ; . . .
Νὰ μὴν ἀφῆσω τ' ἀλαλο ὄλαις σας νὰ πνιγῆτε ! . .
Μ' ἀδιάφορο . . ἀφῆστε με ἡ λύπη δὲ μὲ σκᾶει . . .
Γιὰ σὰς ἀκόμ' ἀχάρισταις τὸ στήθι μου σπαρνᾶει . .
ὄμμένα σὰς ἀγάπησα . . . πόσον καιρὸ μαζή σας . .
Ἐγὼ μονάχο καύχημα . . παρηγοριὰ . . στολή σας ! . .
Μὰ πάλε γιὰ τὸ κέφι σας ἐγὼ δὲν τὰ τεγκλῶνω ! . . .
Ἀφῆστε με ! . . ἀρνηθῆτε με ! . . ἐγὼ δὲν ξεφουσκῶνω ! . .
Καὶ ἂν σκληρὸς καὶ ἄδικος ὁ τόπος μὲ διόχνηι,
Ὅτ' ἀπὸ ὅπου ἡ Μοῖρα μου μὲ τὸ καλὸ μὲ σπρόχνηι !
Ὅτ' ἀπὸ στὴν Ἀνατολή . . ὅπου γελαῖε ἡ φύσι
Ὅπου γλυκαγκιλιάζεται μυρτιά τὸ κυπαρίσι !
Ὅτ' ἀπὸ στὴν Κεφαλονιά πόχει πολλὰς κοπέλαις
Ποῦν' ἀπὸ σὰς πουλι' ὁμορφαις καὶ δὲν εἶνε τ' σουρδέλαις !
Ἐκεῖθε τὸ ξαδέφρι μου, τὸ μακρὸ Βεργουὺς,
Μου γράφει πὺς οἰκολισμοὶ βασοῦν χρόνου, πολλοῦς
Ἐκ' εἶν' τὰ καταφύγιο κάθε παληοῦ συρμού
Ἐκεῖ ὑπάρχει τ' ἄσυλο κάθε ξεπεσομοῦ !
Ἐκεῖ καιρὸ ἀχάρισταις, ἐκεῖ καιρὸ θὰ σώσω
Γιὰ πείσμασας . . γιὰ σκᾶσι σας τρία τόσα θὰ φουσκοσῶ !

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ἡ Ἴονικὴ Τράπεζα ἔπαυσε τὰς πληρωμάς της ! — Ἐπαυσε τὰς πληρωμάς της ; ; ; . . . Μάλιστα εἶναι μόλις 4 ὥρ' πρὸς Μεσημβρίας καὶ τὸ γραφεῖον της εἶναι κλεισμένο, τί ἄλλο λοιπὸν δύναται νὰ ὑποπτευθῆ τις εἰμὴ Χρωκοπίαν ;

— Ἢλλαξε τέλος καὶ ἡ Θεατροεπιτροπὴ μας, αὐτὴ δὲν σύγκειται πλέον ἀπὸ μεριδιούχους ἢ Ἐγγωρίους Συμβούλους, πρόσωπα τοιαῦτα εἶνε πάντῃ ἀνάρμοστα ! τὴν ἐπιτροπὴ εἶνε τέσσαρες κοντόσταυλοι ὅπου καθ' ἑσπέρας θρονιάζονται εἰς τὰς πρώτας σειράς ! ! Περιεργὸν ὅπου καὶ ἂν στραφῶμεν αἰσθανόμεθα ὅτι ζῶμεν εἰς κοντόσαυλοσποχὴν ! ζήτωσαν λοιπὸν οἱ Κοντόσταυλοι ζήτωσαν ! . .

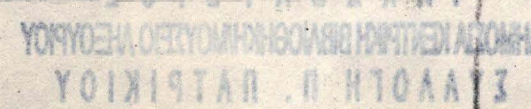
ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι ζῶν τοὺς ἀνθρώπους καθ' ἐκάστην ὥφελῶ,
Πλὴν ἂν μ' ἀποκεφαλῆσῃς στὸ κεφάλι σου κολλῶ.

Ὁ Ὑπευθ. Ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΕΒΛΑΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Π. Κ. Τ. Φ. Α. Δ. Η. Η. Γ. Α.

(γ) Ἦνε ἀχρίαστο νὰ ὑπενθυμήσομε ὑπὸς τὸ Μικρόν εἰς τὴν Γαλλίαν ἐξέπεσε.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
A1.53.41.φ1 0025

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ